

Duyên
Tiền
Định
Quê Hương

Thuở mới tị nạn sang xứ cờ hoa này, chỗ chúng tôi ở thì người Việt Nam chỉ đếm trên đầu ngón tay. Chị em chúng tôi được bảo trợ về một gia đình rất ư là tử tế, họ bắt chúng tôi cày mỗi ngày 10 tiếng, có khi làm ngày không đủ nó bắt tranh thủ làm đêm, cuối tuần thì được cho đến nhà thờ gần đó, để xin xỏ áo quần, vài thứ linh kính lật vật cần thiết khỏi phải bỏ tiền mua.

Mặc cảm đông đầy quý vị ạ, bởi vì hồi còn ở bên nhà tôi chỉ ăn no rồi đi học, đi chơi hoặc hẹn hò dạo mát trên con đường Duy Tân cây dài bóng mát, lúc đó tôi chỉ là cô sinh viên "ăn chưa no lo chưa tới", thế mà bây chừ qua đây mỗi ngày phải lao động 10 tiếng, đêm đêm phải cấp sách đến trường, sống nơi không bạn bè, không bà con thân thuộc, lảng giềng, không cùng màu da, không cùng chủng tộc, không nói cùng một thứ tiếng, cuộc sống thật là buồn thảm và vô vị. Do đó chỉ vài tháng sau chúng tôi dọn ra khỏi nhà xứ bảo trợ, tự lập tìm kế sinh nhai, nhờ có chút vốn liếng Anh ngữ nên tôi cũng xin được một chân thư ký tại một công ty lớn ở đây, công việc tương đối nhàn hơn là làm việc lao động lúc trước nên có nhiều thì giờ để đi học hơn.

Nhưng cuộc sống ở xứ không tình cảm này biến con người như một cái máy, một ngày như mọi ngày, đi làm đi học chán chết, không có lấy một người bạn để tâm sự, không có được một người yêu để nũng

nịu, nhõng nhẽo. Thôi thì "thân gái mười hai bến nước trong nhờ đục chịu", định tìm xem có anh chàng Việt Nam nào lạc đâu đây để nâng khăn sửa túi cho đời bớt cô đơn, để có người chia vui sẻ buồn cho cái kiếp sống tha hương, nhớ nhà, nhớ nước, nhớ quê hương này. Thế mà quanh đây chỉ thấy toàn là mấy chàng mèo mũi lõ mắt xanh, da trắng, bất đồng ngôn ngữ, không cùng phong tục tập quán làm sao thương cho nổi, mặc dù mấy anh chàng mèo này rất ư là ga lăng, tử tế và chịu đựng hết mình. Nhưng dù sao đi nữa thì

Ta về ta tắm ao ta

Dù trong dù đục ao nhà vẫn hơn

Khổ nỗi chỗ tôi ở là một tỉnh nhỏ, muốn gặp những người Việt Nam thì phải chạy sang tỉnh lớn hơn, và phải đến các chỗ bán thức ăn Á Châu thì may mới gặp người đồng hương da vàng mũi tẹt, bởi vì ông bà ta thường nói

Trai khôn tìm vợ chợ đông

Gái khôn tìm chồng giữa chốn...ăn chơi

Các chợ Á Đông này cách nhà tôi khoảng hai tiếng lái xe, do đó cứ vài ba tuần là tôi đi chợ này một lần để mong tìm người quen, và nhất là để ý xem có đáng trưng phu nào lọt vào đôi mắt hí của mình không? Nhưng hồi ơi

Thân em như tấm lụa đào

Phát phơ giữa chợ biết vào tay ai

Ở đây không có đáng trưng phu nào đi chợ thơ thẩn độc thân một mình, ngoài mấy bà già trâu, mấy bà sồn sồn, mấy cô nhỏ nhỏ giống tui, hoặc những cặp vợ chồng tay trong tay chọn lựa những thức ăn Á Đông để về nhà nấu nướng những món ăn quốc hồn quốc túy Việt Nam.

Thế là chuyện kén chồng ở chợ đông cũng trôi theo ngày tháng, chúng tôi đã trải qua hai cái Tết trên đất khách, không bánh chưng xanh, không dưa hành, không câu

đổi đồ, không tiếng pháo rộn ràng, không một lời chúc tụng đầu năm, không được bao lì xì để lấy hên, không đi chùa hái lộc đầu năm, không được lên Lăng Ông xin xăm để xin vận may hay rủi trong năm mới, không được xem bói để coi chừng nào gặp ý trung nhân. Không lẽ cứ kéo lê cuộc sống chán chường này mãi sao?

Rồi chúng tôi lại dọn đến một tỉnh lớn hơn và nơi này có lẽ nhiều người Việt Nam hơn, chúng tôi bắt đầu lập hội ái hữu người Việt Nam, tổ chức Tết Việt Nam để đồng bào người Việt Nam vùng tôi ở có cơ hội gặp nhau, cùng nhau vui hưởng một cái Tết có ý nghĩa của người Việt Nam. Chúng tôi làm văn nghệ văn gừng với hoạt cảnh ly rượu mừng, hát dân ca ba miền, vũ nón, vũ khúc hát ân tình, kịch vui. Những màn này chúng tôi diễn được là nhờ ngày xưa tôi có chân trong ban văn nghệ trường Gia Long, mỗi lần đem chuông đi đánh trống bạn, hay những buổi văn nghệ liên trường họp nhau, thường thì Gia Long hay phối hợp với Petrus Ký để cùng đi trình diễn văn nghệ một nơi, thí dụ như những lần đi giúp vui cho các anh chiến sĩ tiền đồn, hay các em hậu phương hát cho các anh chiến sĩ tiền tuyến vào dịp xuân về, hoặc vừa nấu bánh chưng vừa trình diễn văn nghệ để an ủi cho các anh chiến sĩ đã vì canh giữ cho hậu phương được yên vui mà không được về nhà đón xuân trong ba ngày tết. Lúc đó tôi thì hát như vịt kêu, bởi vì giọng Nam Kỳ đặc sệt mùi mắm cá trên làm sao mà hát hay bằng giọng hát của các cô Bắc Kỳ nhỏ nhỏ có cái răng khểnh dễ thương. Do đó tôi chỉ xuất hiện ở những màn hoạt cảnh hay hát dân ca ba miền, hoặc đóng kịch vui, vì bốn cũ cứ xào đi nấu lại nên sang đây tôi vẫn còn nhớ trong trí và diễn lại y chang để giúp vui đồng bào.

Sau lần trình diễn giúp vui tết đó, ai cũng biết đến gia đình chúng tôi, các tỉnh khác có tổ chức Tết Âm lịch, tết Trung thu,

lễ Noel họ đều mời ban văn nghệ cây nhà lá vườn chúng tôi đến giúp vui. Danh tiếng nổi như cồn, nhiều cây si bắt đầu mọc lộ nhô trước nhà, nhưng ngày qua ngày vì số hồng nhan bạc triệu, nên chưa chọn được cây tùng nào vừa ý để núp bóng tùng quân, mặc dù cũng có vài đấng tu mi nam tử xin được "*xây hồ bán nguyệt cho nàng rửa chân*".

Sau đó thì cái nợ cầm thư đã trả xong, bây giờ thì đến lúc "*chim khôn đậu nóc nhà quan*", do đó chị em chúng tôi làm một cuộc thám hiểm vĩ đại đường dài từ Đông sang Tây đến miền nắng ấm Cali đất lành chim đậu, và tự nhủ "*Đường đi khó, không khó vì ngăn sông cách núi mà khó vì lòng người ngại núi e sông*", tôi nhất định tìm miền đất hứa để tiến thân và cũng để ý rình xem có ai hợp nhãn, hợp mãn cầu không? Vì nơi chốn này là nơi thị tứ, đồng hương chúng ta thật đông, cứ ra đường là gặp dân da vàng, mũi tẹt, chị em chúng tôi lại tham gia vào gia đình Phật tử của một ngôi chùa lớn ở Los Angeles này, chúng tôi cũng theo anh Huỳnh trưởng làm văn nghệ văn gừng đi diễn văn nghệ khắp đó đây thật là vui.

Rồi có một ngày đẹp trời một người bạn cùng đi sinh hoạt trong gia đình Phật tử, anh bảo rằng anh có một người bạn rất hiền, còn độc thân vui tánh, ưa màu tím, thích nhạc Trịnh Côn Sơn và giọng hát Khánh Ly, Lệ Thu, nên ngày xưa hay đến quán Gió hay quán Thăng Bờm để uống cà phê nghe nhạc, hôm nào anh sẽ giới thiệu và làm ông mai để được ăn đầu heo. Tôi bảo anh không nghe người ta thường nói

Trên đời có bốn cái ngu

Làm mai, lãnh nợ, gác cu, cầm châu

Làm mai người ta hạnh phúc không nói gì, nếu chẳng may chén bay đĩa bay thì hai người kéo ông mai ra mà chửi đó. Anh trả lời : anh không sợ vì bạn của anh hiền như ma trời, ngày xưa nó học Petrusky trốn lính

qua đây đi học kẹt luôn bên này. Tôi trả lời "Thôi chùng nào thấy mặt mới đặt tên, chứ mấy anh ở đây ông nào cũng bỏ vợ lớn, kẹt vợ nhỏ và vài ba đứa con còn ở Việt Nam mà mỗi lúc nào cũng bảo là độc thân, lạng quạng là lắm to.

Bảng đi một thời gian, chị em chúng tôi bận rộn với cuộc sống chạy đua ở xứ này, anh chàng mai mối mời chúng tôi đi ăn cơm chiều ở Phố Tàu, anh cũng không quên nhắc lại là có rủ anh bạn hiền của anh cùng đi với anh, chúng tôi nhận lời. Chiều hôm ấy vào đến bàn tiệc, chúng tôi bắt gặp anh chàng có vẻ mặt khô ngô tuấn tú, mái tóc bông bênh, đôi mắt xa xăm nhìn tôi khiến tôi phải lúng túng không biết làm gì, bốn mắt nhìn nhau không nói một câu, đôi mắt ấy đã thôi miên tôi làm tôi ngẩn ngơ, tim tôi rung động xao xuyến, đúng là

*Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ
Vô duyên đối diện... thấy thương liền*

Tôi bị tiếng sét ái tình đánh một cái rầm đau điếng, bằng một giọng run run anh mời chúng tôi vào bàn, chàng vẫn còn e dè, mắc cỡ chưa dám nói gì thêm thì tôi bắt đầu giới thiệu.

- Tôi tên H ngày xưa ở Sài Gòn là học trò Gia Long, định cư ở xứ cờ Hoa này được vài năm...

Anh bắt đầu tán hươu tán vượn:

- *Gia Long có gái mỹ miều, Mình thương mình nhớ mình liêu mình đi.* Tôi là dân Petrus Ký, ngày xưa anh và lũ bạn cũng thường hay lạng qua trường Gia Long đứng trước chùa Xá Lợi lâm râm cầu nguyện xem có được nàng nào lỡ đại để ý, và cũng hay tấp vào mấy xe đậu đỗ bánh lọt, bò bía, đu đủ bò khô vừa ăn vừa ngắm các nàng tan trường. Tôi hỏi:

- Thế anh có được ai để ý lúc đó không?

Anh trả lời:

- Tình thiệt mà nói ăn xong rồi về chứ có ma nào để ý đến mình đâu, có đôi lúc lẻo đẻo theo sau vài cô để mong ban chút ân huệ làm quen nhưng rốt cuộc đường anh anh đi đường em em đi, nhà ai nấy về.

Tôi bảo:

- Tôi nghiệp hông, nếu biết anh lúc đó thì H sẵn sàng hy sinh làm đào lộn hột của anh rồi.

Anh tiếp:

- Thế thì hân hạnh biết mấy, hình như Gia Long và Petrus Ký có duyên tiền định làm sao ấy, rồi thì cũng gặp nhau, ngày xưa không gặp bây giờ gặp cũng chẳng muộn màng gì, thôi thì

*Cây trên rừng hóa kiếng,
Cá dưới biển hóa long,
Anh đi nước Mỹ giáp vòng,
Đến đây trời khiến đem lòng thương em*

- Anh là tổ sư tán gái, đúng là chưa biết tên nàng biết tuổi nàng mà sâu trong dạ đã mang mang.

- Tên nàng thì biết rồi, H mới vừa giới thiệu, còn tuổi thì đã có người bật mí rồi và bây giờ

*Mận mới hỏi đào
Vườn hồng đã có ai vào hay chưa?*

Mình thầm nghĩ anh chàng này cũng vẫn chương tao đàn ghê lắm lại nhớ nhiều ca dao tục ngữ, mặc dù đã đi nước ngoài 9,10 năm, tôi cũng lém lỉnh trả lời:

*Mận hỏi thì đào xin thưa,
Vườn hồng có lối nhưng chưa ai vào*

- Nếu vậy thì cho anh làm kẻ giữ vườn, và anh xin hứa sẽ săn sóc vườn rất siêng năng, cần mẫn, lúc nào cũng săn sóc cho hoa thật đẹp thật tươi mát. Rồi chàng cầm ly Champagne lên và nốc cạn ly.

Tôi bảo:

- Sao anh uống rượu nhiều thế? Anh uống rượu như là bợm nhậu ai mà dám mượn anh làm kẻ giữ vườn !!

- Hôm nay đầu tiên gặp H anh khớp quá phải uống để lấy lại bình tĩnh và để nhờ rượu nói thay mình, chứ bình thường anh ít khi uống rượu. Rồi anh thao thao kể về gia cảnh và cuộc đời gió bụi của mình từ năm 71, lúc thì ở Ohio, khi thì ở West Virginia, lúc thì ở đảo thần tiên Hawaii, cuối cùng cũng vì miếng cơm manh áo và cũng là lúc phải dừng lại để tìm mái ấm gia đình, anh phải bay qua đất liền để nhận việc đi làm.

Sau buổi gặp nhau đầu tiên đó chàng phải về lại San Diego, chúng tôi đã liên lạc với nhau bằng điện thoại và kể từ đó tiền điện thoại đường dài của hai đứa tháng nào cũng phải dài như con đường tình ta đi, trả tiền mệt nghỉ.

Tôi không biết tôi đã yêu chàng từ bao giờ, chỉ biết rằng sau *Cái buổi ban đầu lưu luyến ấy* tôi thường hay bệnh cảm tương tự bởi vì :

Nắng mưa là bệnh của trời

Tương tư là bệnh của tôi yêu chàng

và cứ cuối tuần chàng bay lên LA để thăm tôi. Nếu tôi là giồng nước mát làm tươi lại nhựa sống cho tâm hồn chàng thì chính chàng là tia nắng mặt trời đánh tan lớp băng tuyết phủ kín đời tôi. Chúng tôi có những buổi hẹn hò, dạo chơi thật dễ thương, đong đầy kỷ niệm, thuở đó tôi thương nhất là ngày thứ sáu và ghét nhất là ngày chủ nhật, bởi vì thứ sáu thì tôi được gặp chàng, còn chủ nhật thì tôi phải xa chàng. Mỗi khi chàng về tôi thường ra ngắm vào ngơ, đứng ngồi thơ thẩn, trái tim không ngủ yên, thường thức giấc nửa đêm nghe tim mình thốn thức và ngồi hát một mình giữa đêm khuya bài "Em là tất cả" của nhạc sĩ Lam Phương:

Anh ơi suốt đêm thao thức vì anh.

Vì lời già từ lúc anh ra về. Rằng mai đây anh lại thăm.

Ước gì trọn cuộc đời, là mình luôn luôn có đôi.

Anh ơi nhớ thương thương nhớ cả đêm.

Làm sao quên được phút giây êm đêm, chờ mong sao cho trời sáng.

Đúng giờ mình hẹn hò, là đời quên hết sầu lo. . .

Thương anh nhớ anh tất cả vì anh.

Còn gì đẹp bằng lúc ta xum vầy, cầu mong sao duyên đẹp đôi.

Ước gì cả cuộc đời là được mãi mãi gần nhau.

Thấm thoát chúng tôi đã quen nhau được gần một năm, thời gian dài đó chúng tôi tìm hiểu nhau quá đủ, tôi nhận ra rằng đời tôi không thể thiếu chàng, còn chàng cũng bảo đời anh mà thiếu em thì cũng như tô hủ tiếu mà thiếu nước lèo, ăn bánh xèo thiếu nước mắm, thôi thì chúng ta thưa lại cha mẹ đôi bên chọn ngày lành tháng tốt để anh đưa nàng về dinh. Thế là tôi theo chàng về dinh của chàng sống cuộc sống thật hạnh phúc cho tới bây giờ, thật đúng với câu:

Tình chỉ đẹp khi tình còn dang dở

Đời rất vui khi đã vẹn câu thề.

Hai chúng tôi có sự hòa hợp viên mãn đến nỗi cả hai chỉ là một bởi vì:

Minh với ta tuy hai mà một

Ta với mình tuy một mà hai

Đúng là duyên tiền định, duyên số, hay có duyên từ kiếp trước phải không quý vị. Bởi vì chàng là trai Petrus Ký từ miền biển thần tiên thơ mộng Hawaii xa xôi, còn nàng là thực nữ Gia Long từ miền biển phía đông út mù vậy mà cùng di chuyển về Cali để rồi gặp nhau, yêu nhau và cùng nhau kết duyên tơ tóc, đúng là: "*Cali đi dễ khó về, trai thì có vợ gái thì có con*"

Quê Hương Hà 2000